

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 135/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. R., D., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., D., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 255/2010 z 26. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. R. o d m i e t a z dôvodu neprípustnosti.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. marca 2011 sa I. R., D. (ďalej len „sťažovateľka“) domáhala zrušenia v záhlaví uvedeného uznesenia Krajského súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 115/2008-94 z 19. mája 2010, a naň nadväzujúceho rozsudku č. k. 7 C 115/2008-129 z 2. februára 2011.

2. Predtým, ako ústavný súd pristúpil k vecnému posúdeniu sťažnosti, skúmal či podanie sťažovateľky spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti a či sú vôbec dané podmienky jeho meritórneho prerokovania.

3. Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) predstavuje procesný prostriedok na ochranu ústavným poriadkom zaručených základných práv a slobôd, ktorý je proti ostatným prostriedkom, ktoré jednotlivcovi slúžia na ochranu jeho práv, vo vzťahu subsidiarity. Atribút subsidiarity ústavnej sťažnosti má ako dimenziu formálnu, tak dimenziu materiálnu. Na jednej strane sa subsidiarita ústavnej sťažnosti odráža v požiadavke vyčerpania všetkých prostriedkov pred jednotlivými orgánmi verejnej moci, ktorý právny poriadok jednotlivcovi poskytuje, čo nachádza výraz v inštitúte neprípustnosti ústavnej sťažnosti [§ 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] a na strane druhej z nej vyplýva, že dôvodom subsidiarity sú samotné kompetencie ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti (čl. 127 ústavy), teda orgánu, ktorý poskytuje ochranu základným právam a slobodám jednotlivca len vtedy, pokiaľ základné práva neboli rešpektované ostatnými orgánmi verejnej moci. Zo zásady subsidiarity ústavnej sťažnosti tak vyplýva princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti ostatných orgánov verejnej moci, čo znamená, že ústavná sťažnosť je krajným prostriedkom na ochranu práva nastupujúcim vtedy, keď náprava pred týmito orgánmi verejnej moci už nie je štandardným postupom možná.

4. Ústavné súdnictvo je tak vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, pri ktorých prípadnú protiústavnosť, spočívajúcu v porušení základných práv a slobôd jednotlivca, už nemožno napraviť iným spôsobom.

5. Ani jedno z napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov nie je rozhodnutím konečným, u ktorých by prípadné zásahy do základných práv sťažovateľky boli definitívne a neodčiniteľné. Po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu bolo totiž vydané rozhodnutie okresného súdu, proti ktorému sťažovateľka mala možnosť podať odvolanie, o ktorom by

rozhodoval odvolací súd. Preto v danej veci a v daný okamih je podanie ústavnej sťažnosti predčasné, lebo pokiaľ by ústavný súd preskúmal sťažnosť predtým, ako o veci samej definitívne rozhodne príslušný všeobecný súd, mohol by zasiahnuť do ich rozhodovacej činnosti, a tak by nedodržel princíp subsidiarity ústavnej sťažnosti, ako bol vymedzený v predchádzajúcom bode 3.

6. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde“).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011